

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 11. oktobra 2024. godine
Br. Ref.: RK 2554/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI61/24

Podnosilac

Kosovska Agencija za Privatizaciju

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Kosova [ARJ.br.198/2023]
od 21. decembra 2023. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija i
Jeton Bytyqi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela Kosovska Agencija za Privatizaciju (u daljem tekstu:KAP), (u daljem tekstu: podnosilac zahteva). Podnosioca zahteva pred sudom zastupa Albert Matoshi, ekonomista.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Vrhovnog suda Kosova [ARJ.br.198/2023] (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 21. decembra 2023. godine, u vezi sa rešenjem, Apelacionog suda Kosova [AA.br.614/2023] (u daljem tekstu: Apelacioni sud), od 29. avgusta 2023. godine, i rešenja Osnovnog suda u Prištini [A.br.1191/2023] (u daljem tekstu: Osnovni sud), od 17. jula 2023. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporenih rešenja redovnih sudova kojom se, po navodima podnosioca zahteva, njemu navodno povređuju njegova prava i osnovne slobode zagarantovane članovima 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 32 [Pravo na pravno sredstvo] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članovima 6 (Pravo na pravično suđenje) i 13 (Pravo na delotvorni pravni lek) Evropske Konvencije o Ljudskim Pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 4 člana 21. [Opšta načela], stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka], i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim Sudom

5. Dana 13. marta 2024. godine, podnosilac zahteva je putem pošte podneo zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud). Sud je zahtev podnosioca registrovao 14. marta 2024. godine.
6. Dana 23. marta 2024. godine, Predsednica Suda je odlukom [br. GJR.KI61/24], imenovala sudiju Nexhmi Rexhepi za sudiju izvestioca i odlukom [Nr.KSH.KI61/24] Veće za razmatranje, u sastavu sudija: Gresa Caka Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatići i Enver Peci (članovi).
7. Dana 29. marta 2024. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva kao i Vrhovni sud.
8. Dana 25. jula 2024. godine, Sud je putem elektronske pošte poslao dopunsko pismo zastupniku podnosioca zahteva u kome je tražio da sudu dostavi ovlašćenje o zastupanju podnosioca zahteva pred sudom.
9. Istog dana podnosilac zahteva je putem elektronske pošte dostavio Sudu ovlašćenje o zastupanju.
10. Dana 11. septembra 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

11. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da je lice D.B., tokom 2020. godine, podnelo zahtev Katastarskoj službi u Uroševcu, u kome je tražilo da se katastarska parcela [broj P-72217087-0057913], na površini od 35164 m², koja se nalazi u katastarska zona Staro Selo, opština Uroševac, upiše na njegovo ime.

12. Dana 04.aprila.2021. godine, Opštinska katastarska služba u Uroševacu, donela je rešenje [br. 84860-2020], kojim je usvojila zahtev lica D. B., za upis predmetne nepokretnosti na njeno ime.
13. Dana 06.maja.2021.godine, KAP je podnela Katastarskoj agenciji Kosova, žalbu protiv rešenja [84860-2020], od 19. aprila.2021. godine, opštinske Katastarske Službe u Uroševcu.
14. Dana 04.juna 2020. godine, Katastarska agencije Kosova donela je rešenje [br.03/3807/20], kojim je navedenu žalba KAP-a odbilo kao neosnovanu. Rešenje [br.03/3807/20], dostavljeno je KAP-u 30.maja 2023. godine.
15. Dana 21.juna 2023.godine, podnosilac zahteva je tužbom pokrenuo upravni spor pred Osnovnim sudom, u kojoj je tražio i odlaganje izvršenja i poništavanje rešenja Katastarske agencije Kosova [br.03/3807/20], od 04.juna.2020. godine, kao i rešenja [4860-2020] Opštinske katastarske kancelarije u Uroševcu od 14.aprila.2021. godine.
16. Dana 26.juna 2023.godine, Osnovni sud je doneo rešenje [A.br.1191/2023], u kojem se u tački **I**, nalaže podnosiocu zahteva da precizira i dopuni tužbu/predlog u roku od 8 dana. U tački **II**. rešenja Osnovni sud je upozorio podnosioca zahteva da će, ukoliko ne postupi po ovom rešenju iz tačke I. doneti rešenje kojim će odbiti tužbu u smislu odredbe član 33.2 Zakona o upravnim sporovima (u daljem tekstu:ZUP).
17. U obrazloženju rešenja Osnovni sud je *inter alia* naveo:

„Sud je, tokom pripreme za ispitivanje predmeta, našao da se tužbom od 26.06.2023. godine, pobija odluka od 04.06.2020. godine i 14.04.2021. godine.

Članom 27. Zakona o upravnim sporovima određeno je da: „1. Tužba se podnesi u roku od trideset (30) dana od dana uručivanja konačnog upravnog akta stranci. 2. Ovaj rok primenjuje se i za ovlašćeni organ za podnošenje tužbe, ako mu je uručen upravni akt. Ako mu upravni akt nije uručen, onda može podneti tužbu u roku od šezdeset (60) dana od dana dostavljanja upravnog akta, stranci u čiju je korist donet akt“.

U konkretnom slučaju, tužba tužioca sadrži takve nedostatke koji onemogućavaju nastavak postupka, pa je sud, u skladu sa čl. 27. i 33. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ovog rešenja, prinudio tužioca da otkloni gore naveden nedostatke u svojoj tužbi, zbog kojih ne može da postupi sa predmetom“.

18. Dana 12.jula 2023.godine (posle isteka roka od 8 dana), KAP je podnela Osnovnom sudu, **i**) Predlog za povratak na prethodno stanje, i **b**) predlog za dopunu tužbe, navodeći;

„Zbog objektivnih smetnji u sistemu Internet mreže, koje su prouzrokovale kvarove u bazi podataka, tužilac nije uspeo da u navedenom roku pošalje podnesak za specifikaciju i kompletiranje tužbenog zahteva po zahtevu ovog suda rešenjem broj A.br.1191/2023 od 26.06.2023. godine primljeno dana 27.06.2023. godine.

Uzimajući u obzir okolnosti i objektivne prepreke predmeta kao i javni interes koji je obuhvaćen ovim pravnim pitanjem, s poštovanjem predlažemo Sudu da dokaže predlog za vraćanje u prethodno stanje i omogući razmatranje i preciziranje tužbe tužioca.“

19. Dana 17.jula 2023.godine, Osnovni sud je doneo prvo rešenje [A.br.1191/2023], kojim je odbacio Tužbu kao i Predlog o dopuni tužbe, kao podnete van zakonskog roka, navodeći:

„Povodom pripreme za razmatranje predmeta, sud je tužbom/predlogom od 26.06.2023. godine našao da se traži poništaj odluke od 04.06.2020. godine i 14.04.2021. godine, pa je rešenjem od 26.06.2023. godine sa brojem A.br.1191/2023 prinudio tužioca/ predlagača da se u roku od 8 dana izjasni o blagovremenosti tužbe uz upozorenje da će, ukoliko ne postupi po ovom rešenju, sud odbaciti tužbu u skladu sa članom 33.2 Zakona o upravnim sporovima.

Tužilac je prihvatio rešenje broj A.br.1191/2023 od 26.06.2023. godine za dopunu tužbenog zahteva dana 27.06.2023. godine, dok je podnesak za dopunu i preciziranje tužbenog zahteva podneo Sudu dana 12.07.2023. godine postupajući u suprotnosti sa rokom definisanim u članu 33. Zakona o upravnim sporovima.

Tužioci, i pored roka iz rešenja broj A.br.1191/2023 od 26.06.2023. godine, ovom sudu nisu podneli dopunjenu i preciziranu tužbu i predlog u roku utvrđenom ovim rešenjem, već da su je dostavili nakon isteka roka utvrđenog zakonskom odredbom, čime je postupio suprotno rešenju Suda i gore navedenim zakonskim odredbama.“

20. Dana 19.jula 2023.godine, Osnovni sud je doneo drugo rešenje [A.br.1191/2023], kojim je odbacio kao neosnovan zahtev podnosioca za vraćanje u prethodno stanje.

21. U obrazloženju rešenja [A.br.1191/2023] Osnovni sud je *inter alia* naveo:

„[...] prema odredbi člana 129.1 Zakona o parničnom postupku predviđeno je da „Ukoliko stranka ne ide uopšte a ročište ili izgubi rok za izvršenje neke parnične radnje i iz tog razloga izgubi pravo da kasnije izvrši parničnu radnju vezanu rokom, sud će dozvoliti ovoj stranci, po njenom predlogu, da kasnije izvrši tu radnju, ukoliko konstatuje da postoje opravdani razlozi koji se nisu mogli utvrditi a ni izbeći“, dok je članom 130. st. 4 Zakona o parničnom postupku, predviđeno je da Ukoliko se vraćanje na prethodno stanje traži zbog ne pridržavanja roka za izvršenje parničnog postupka predlagač ima zadatak da uz predlog pismeno priloži pismenu proceduralnu radnju, neizvršenu blagovremeno, dok u konkretnom slučaju ne postoji razuman razlog koji bi sud mogao prihvatiti za omogućavanje vraćanja u prethodno stanje, iz razloga što je povratnicom od 27.06.2023. godine potvrđeno dostavljanje rešenja na dopunu, budući da navod o nedostacima u bazi podataka nije potkrepljena nikakvim dokazima, kao i povezanosti ovog utvrđenog nedostatka sa rokom za specifikaciju tužbe...“.

22. Sud dalje nalazi, da je podnosilac zahteva dalji sudski postupak nastavio pred Apelacionim sudom žalbom isključivo povodom rešenja [A.br.1191/2023], Osnovnog suda od 17.jula 2023.godine, kojim je Osnovni sud Tužbu kao i Predlog o dopuni tužbe, odbacio kao podnete van zakonskog roka. Dok što se tiče rešenja [A.br.1191/2023], Osnovnog suda od 19.jula 2023.godine, kojim je Osnovni sud Predlog za vraćanje u prethodno stanje podnosioca odbio kao neosnovan, podnosilac zahteva nije u daljem postupku po žalbi osporavao pred Apelacionim i Vrhovnim sudom, na osnovu onog što Sud nalazi u zahtevu.

23. Imajući to u vidu, Sud će u nastavku rešenja predstaviti ishod sudskog postupka podnosioca pred Apelacionim i Vrhovnim sudom isključivo povodom rešenja [A.br.1191/2023], Osovnog suda od 17.jula 2023.godine.

24. Podnosilac zahteva je podneo žalbu Apelacionom sudu na rešenje [A.br.1191/2023], Osnovnog suda 17.jula 2023.godine, navodeći, „*Povrede odredaba iz člana 30. i 33. Zakona o upravnim sporovima, člana 182. stav 1, člana 182.2. (n) člana 183 stav 1 i 184 ZPP.*“
25. Dana 29.avgusta.2023. godine, Apelacioni sud je doneo rešenje [AA.br.614/2023], kojim je odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva, dok je rešenje Osnovnog suda [A.br.1191/2023] od 17.jula.2023. godine potvrdio u potpunosti.
26. U obrazloženju rešenja [AA.br.614/2023], Apelacioni sud je *inter alia* naveo,

„Prvostepeni sud je, u toku pripreme za ispitivanje predmeta, našao da je tužba/predlog tužioca nepotpuna, jer tužilac, pozivajući se na zahtev za odlaganje izvršenja upravnog akta, nije precizirao rokove Zakonom o upravnim sporovima, pa je Rešenjem broj A.br.1191/2023 od 26.06.2023. godine obavezao tužioca da u roku od 8 dana, od dana prijema ovog rešenja, precizira tužbeni zahtev pravilnim navođenjem konačnog upravni akt za koji se traži odlaganje izvršenja. Sud je uzeo u obzir da je tužilac prihvatio rešenje broj A.br.1191/2023 od 26.06.2023. godine za dopunu tužbenog zahteva dana 27.06.2023. godine, dok je pred Sudom podneo podnesak za dopunu i preciziranje tužbe dana 12.07.2023. godine, postupivši suprotno roku iz člana 33. Zakona o upravnim sporovima,

Veće je po pravnom osnovu razmatralo navode i predlog kao u tužbi tužioca-predlagača, gde navodi da je prvo stepeni sud trebalo da usvoji zahtev za odlaganje izvršenja odluke tužene, kao i druge navode u tužbi, i isti ocenjuje neodrživim i zasnovanim na zakonskim osnovama, jer je u postupku upravnog spora ovo pitanje u potpunosti uređeno prema odredbama Zakona o upravnim sporovima, dok tužilac nije podneo zahtev za odlaganje izvršenja konačnog upravnog akta, već je tužbom tražio odlaganje izvršenja odluke, ali ni po preporuci suda nije precizirao tužbu/tužbeni zahteva. Iz ovih razloga, osnovano je prvo stepeni sud odbio predlog tužioca kao neblagovremen, zbog zakonskih nedostataka, u smislu sudskog postupka u upravnom sporu i zakonskih odredbi Zakona o upravnim sporovima“.

27. Podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke, odnosno rešenja [AA.br.614/2023] Apelacionog suda, navodeći pogrešnu primenu ZUP i ZPP.
28. Dana 21.decembra.2023. godine, Vrhovni sud je doneo rešenje [ARJ.br.198/2023], kojim je odbio kao neosnovan zahtev za vanrednim preispitivanjem sudske odluke, podnosioca zahteva.
29. U obrazloženju rešenja [ARJ.br.198/2023], Vrhovni sud je naveo:

„[...] dana 26.06.2023. godine, podnosioac je tražio odlaganje i poništavanje odluke tužene Kosovske katastarske agencije br.03/3807/20 od 04.06.2020. godine sa referentnim predmetom br.84860-2020 od 14.04.2021. godine, dok tužbeni zahtev nije dopunio i precizirao u roku koji mu je odredio sud, odnosno u roku od 8 dana kako je i određeno odredbom člana 33. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, pravilno je postupio prvostepeni sud kada je odbio tužbu i zahtev tužioca kao podnete van zakonskog roka.

Članom 27. Zakona o upravnim sporovima određeno je da: „1. Tužba se podnese u roku od trideset (30) dana od dana uručivanja konačnog upravnog akta stranci. 2. Ovaj rok primenjuje se i za ovlašćeni organ za podnošenje tužbe, ako mu je uručen upravni akt. Ako mu upravni akt nije uručen, onda može podneti tužbu u roku od šezdeset (60) dana od dana dostavljanja upravnog akta, stranci u čiju je korist donet akt”.

Imajući u vidu da su rokovi određeni kao u gore navedenoj odredbi za podnošenje tužbe prekluzivni rokovi, a istekom roka se gubi pravo na sudsku zaštitu [...].

Ostali navodi tužioca istaknuti kao u zahtevu za vanredno preispitivanje sudske odluke, odnose se na povrede zakonskih odredbi, iz člana 30. i 33. Zakona o upravnim sporovima, kao i bitne odredbe parničnog postupka iz čl. člana 182 stav 1 i 2 tačka (n) Zakona o parničnom postupku i pogrešnu primenu materijalnog prava iz člana 184 Zakona o parničnom postupku, veće ovog suda ocenjuje da se isti ne zasnivaju na stabilnim i relevantnim činjenicama na pravnom osnovu, jer niži sudovi su u potpunosti i pravično utvrdili činjenično stanje i primenili odredbe materijalnog prava.“

Navodi podnosioca zahteva

30. Podnosilac zahteva navodi da se rešenjima redovnih sudova njemu povređuju prava i slobode garantovane članovima 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 32 [Pravo na pravno sredstvo] Ustava, u vezi sa članovima 6 (Pravo na pravično suđenje) i 13 (Pravo na delotvorni pravni lek) EKLJP.
31. U prilog povrede člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, podnosilac zahteva između ostalog tvrdi da su Osnovni, Apelacioni i Vrhovni sud pogrešno primenili zakonske odredbe u vezi sa obavezama suda da prethodno ispita tužbu iz člana 33. Zakona o upravnim sukobima, zatim iz člana 389.-393. Zakona o parničnom postupku, te da su osporena rešenja doneta u suprotnosti člana 24. i 50. Zakona o upravnim sporovima, te da se njemu uskraćuje pravna definisana zakonom i Ustavom Kosova.
32. U prilog pogrešne primene ZPP od strane redovnih sudova, Podnosilac zahteva takođe navodi da shodno ZPP *“Ako tužba ne sadrži neke od istaknutih obaveznih delova ili dataka ili je nerazumljiva, sud ne može jednostavno da odbaci takav zahtev, već mora da postupi u skladu sa članom 33. stav 1. Zakona o parničnom postupku”.*
33. Podnosilac zahteva smatra da *“podneti tužbeni zahtev mora se tumačiti in favore i da su sudovi bili dužni i morali da postupe i po neurednom tužbenom zahtevu, ako nedostaci tužbenog zahteva ne ometaju rad suda u sporu ...”.*
34. Dalje, u prilog povrede člana 32 Ustava u vezi sa članom 13 EKLJP, podnosilac zahteva navodi da *„Stranke u postupku imaju pravo da iznesu primedbe koje smatraju bitnim za predmet“.*
35. Podnosilac zahtev dalje navodi da *„Što se tiče „efikasnog rešenja“, ESLJP je u svojoj jurisprudenciji izgradio standarde i definicije ovog pojma. U predmetima McFarlane protiv Irske i Rikardi Picati protiv Italija, ESLJP je podvukao da je pravni lek efikasan samo ako je dostupan i meritoran, dok je u predmetima El-Masri protiv Republike Severna Makedonija i Kudla protiv Poljske, ovaj sud je to naglasio delotvornost pravnog leka mora biti primenljiva i u praksi i u pravnoj regulativi.“*

36. Podnosilac se obraća sudu sa zahtevom, „i) da proglašuje zahtev prihvatljivim, ii) da proglašuje nevažećim rešenje Vrhovnog suda broj ARJ.br.198/2023 od 21.12.2023. kao rešenje u suprotnosti sa članom 31. i 32. Ustava u odnosu na član 6. i 13. EKLP-a ,iii) da predmet vrati Vrhovnom sudu na ponovno odlučivanje.“

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 31

[Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje]

1. *Svatom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
3. *Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.*

[...]

Član 32

[Pravo na Pravno Sredstvo]

„Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način“.

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6

(Pravo na pravično suđenje)

1. *Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.“*

Član 13.

(Pravo na delotvoran pravni lek)

„Svako kome su povrijeđena prava i slobode koji su predviđeni u ovoj konvenciji ima pravo na djelotvoran pravni lijek pred domaćim vlastima, bez obzira na to da li su povredu učinile osobe koje su postupale u službenom svojstvu“.

ZAKON br.03/L-202 o upravnim sporovima

Član 22

“1. Tužba ne odlaže izvršenje upravnog akta protiv koga je ona podnesena, osim ako je zakonom drugačije predviđeno.

2. Po zahtevu tužioca, organ čiji se akt izvršava, odnosno organ nadležan za izvršavanje, može da odloži izvršenje do konačnog sudskog rešenja ako rešenje nanese štetu tužiocu koji teško bi mogao da se renovira a odlaženje nije protivno javnom interesu, niti odlaganjem ne nanese veća nenaknadiiva šteta protivničkoj strani, odnosno zainteresovanom licu.

3. Uz zahtev za odlaganje mora se priložiti dokaz o podnesenoj tužbi.

4. Za odlaganje izvršenja nadležni organ donosi rešenje u roku od tri (3) dana od dana prijema zahteva za odlaganje izvršenja.

5. Organ iz stava 2. ovog člana može odlažiti izvršenje osporenog akta i iz drugih opravdanih razloga do konačnog sudskog rešenja, ukoliko to nije u suprotnosti sa javnim interesom.

6. Tužilac može tražiti i od suda odlaganje izvršenje osporenog akta sve do donošenja sudskog rešenja prema stavu 2. istoga člana. 7. O zahtevu sud odlučuje u roku od tri (3) dana od dana prijema zahteva.”

Član 23 Nadležnost i pravni lekovi

“1. O tužbama protiv upravnih akata svih organa odlučuje nadležni sud prvostepenog organa za administrativna pitanja, ako drugim zakonskim odredbama nije drugačije predviđeno.

2. Protiv odluke donesene u upravnom sporu može se izjaviti žalba nadležnom sudu drugostepenog organa za administrativna pitanja”.

Član 24

“1. Protiv pravosnažnih odluka nadležnog drugostepenog suda za administrativna pitanja, stranka može podneti Vrhovnom sudu Kosova zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke.

2. Zahtev iz stava 1. ovog člana može se podneti samo zbog povrede materjalnog prava ili povrede propisa o postupku koja je mogla biti od uticaja na rešavanje stvari.

3. O zahtevu za vanredno preispitivanje sudske odluke odlučuje Vrhovni sud Kosova.”

Član 30

“U tužbi se mora obuhvatiti: naziv suda kome se podnosi tužba, ime i prezime, prebivalište, odnosno sedište tužioca i tuženog, upravni akt protiv kojeg je tužba podnesena, razlozi zbog kojih je tužba podnesena, kao i u kojem pravcu i obimu predlaže poništenje upravnog akta. Zajedno sa tužbom mora da se priloži i original ili kopija akta koji se osporava.

[...]“

Član 33

“1. Ako je tužba nepotpuna ili nerazumljiva ili ima manjkavosti, predsednik veća pozvaće tužioca, da u odredjenom roku od osam (8) dana otkloni nedostatke u tužbe. U pozivu mora navesti upustva o otklanjanju nedostatka tužbe i najava o posledicama koje nastaju ako ne postupi po zahtevu suda.

2. Ako tužilac, na određenom roku, ne otklanja nedostatke u tužbi, a one su takve da onemogućavaju razvijanje postupka, sud odbaciće tužbu rešenjem, ako ne utvrdi da usporeni upravni akt je ništav.”

Član 50

“1. Zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke dostavlja sudu u roku od trideset (30) dana od dana prijema odluke protiv koje stranka podnosi zahtev.

2. Zahtev za zaštitu zakonitosti podnese se u roku od devetdeset (90) dana od dana kada je strankama dostavljena odluka protiv koje se zahtev podnosi.”

Prihvatljivost zahteva

37. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o radu .

38. U tom pravcu, Sud se poziva na stavove 1 i 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

Član 113

[Jurisdikcija i ovlašćene strane]

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

39. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio i uslove o prihvatljivosti kao što su propisani u Zakonu, odnosno u članovima 47, 48 i 49 Zakona, koji propisuju:

Član 47

[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48

[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49

[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta...”.

40. U vezi sa ispunjenjem gore navedenih kriterijuma, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva: i. Ovlašćena strana, u smislu člana 113.7 Ustava; ii. On osporava ustavnost rešenja [ARJ.br.198/2023] Vrhovnog suda od 21.decembra.2023. godine; iii. iscrpeo je sva pravna sredstva koja su mu bila dostupna, u smislu člana 113.7 Ustava i člana 47.2 Zakona; iv. jasno je objasnio za koja prava zagantovana Ustavom on smatra da su mu povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48 Zakona; i v. Podneo je zahtev unutar zakonskog roka od 4 (četiri) meseca, kako je to propisano u članu 49 Zakona.
41. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani u pravilu 34. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 34 (2) Poslovnika o Radu propisuje da:
- “Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju.”*
42. Gore navedeno pravilo, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i na osnovu prakse Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 34 Poslovnika o Radu. (vidi slučajeve Suda KI04/21, podnositeljka zahteva [Nexhmije Makolli](#), Rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26; i [KI175/20](#), podnosilac zahteva [Kosovska Agencija za Privatizaciju](#), Rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).
43. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao “*očigledno neosnovan*” u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može da sadrži. S tim u vezi, bilo bi tačnije kada bi se o istima govorilo kao o “*očigledno neosnovanim navodima*”. Poslednje pomenuti se na osnovu sudske prakse ESLJP-a mogu svrstati u četiri posebne grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi “*četvrtog stepena*”; (ii) navodi koje karakteriše “*jasno ili očigledno odsustvo povrede*”; (iii) “*nepotkrepljeni ili neobrazloženi*” navodi; i na kraju, (iv) “*konfuzni i nejasni*” navodi.
44. U tom kontekstu i, u daljem tekstu, kako bi ocenio prihvatljivost zahteva, odnosno kako bi u okolnostima konkretnog slučaja ocenio da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i relevantne navode podnosioca zahteva. Tokom procene navoda podnosioca zahteva Sud će primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je on, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagantovane Ustavom
45. Dakle, Sud prvo podseća da se okolnosti slučaja odnose na tužbeni zahtev koji je podnosilac zahteva podneo pred Osnovnim sudom u kome je tražio odlaganje izvršenja i poništavanje rešenja Katastarske agencije Kosova [br.03/3807/20], od 04.juna 2020. godine, kao i rešenja [4860-2020] Opštinske katastarske kancelarije u Uroševcu, od 4.aprila.2021. godine, kojim se licu D.B., priznaje pravo upisa u katastar nekretnosti na njegovo ime. Osnovni sud je vratio tužbeni zahtev podnosiocu kao nepotpun, dajući mu rok od 8 dana da ga dopuni.
46. Dakle, shodno rešenju Osnovnog suda, Sud nalazi da je podnosilac zahteva rešenje o dopuni tužbenog predloga primio 27.juna 2020.godine, te je shodno tome on imao rok do 5. jula 2020.godine, da dopuni tužbu i tužbeni predlog. Međutim, podnosilac zahteva je 12. jula 2020 godine, Osnovnom sudu poslao, i) Predlog za povratak na prethodno

stanje, i b) predlog za dopunu tužbe, uz objašnjenje, da je do propusta roka došlo “zbog smetnji u sistemu Internet mreže, koje su prouzrokovale kvarove u bazi podataka”.

47. Sud nalazi da je Osnovni sud prvo, rešenjem [A.br.1191/2023], od 17.jula 2023.godine odbacio kao van roka tužbu i predlog za dopunu tužbe, dok je predlog za vraćanje u prethodno stanje odbio rešenjem [A.br.1191/2023], od 19.jula 2023.godine, kao neosnovan predlog.
48. Dakle podnosilac zahtev je, kako Sud primećuje, Apelacionom sudu podneo žalbu isključivo na Rešenje [A.br.1191/2023], od 17.jula 2023.godine kojim je Osnovni sud odbacio tužbu i predlog o dopuni tužbe, kao podnete van zakonskog roka.
49. Shodno tome za Sud je evidentno da su rešenjima, prvo Apelacioni sud po žalbi a, kasnije i Vrhovni sud u zahtev za vanrednim preispitivanjem sudske odluke, razmatrali žalbene navode podnosioca zahteva isključivo u odnosu na rešnje [A.br.1191/2023], Osnovnog suda od 17.jula 2023.godine.
50. Upravo podnosilac zahteva smatra da se tim rešenjima njemu povređuju njegovih prava garantovana članom 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP, kao i člana 32 Ustava u vezi sa članom 13 EKLJP.

U odnosu na pvedu člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP

51. podnosilac zahtev povredu člana 31 Ustava i člana 6 EKLJP, dovodi isključivo u vezu sa pogrešnom primenom zakonskih odredbi iz člana 33. ZUP, kao i iz člana 389.-393. ZPP, smatrajući „da su ta rešenja redovnih sudova doneta u suprotnosti člana 24. i 50. Zakona o upravnim sporovima“.
52. U razmatranju ovih navoda, Sud naglašava da se navodi podnosioca zahteva suštinski odnose na pogrešnu primenu važećeg zakona od strane redovnih sudova u postupku koji je podnosilac zahteva pokrenuo tužbom i tužbenim predlogom. Upravo takve navode je Sud, u skladu sa svojom sudskom praksom i praksom ESLJP-a, smatrao “navodima četvrtog stepena”.
53. U kontekstu ove kategorije zahteva, Sud naglašava da je on, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali uzimajući u obzir i njegove karakteristike, koje su utvrđene u EKLJP-u, načela subsidijarnosti i doktrine četvrte instance, dosledno isticao razliku između „ustavnosti“ i „zakonitosti“ i potvrdio da nije njegov zadatak da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu, koje je navodno izvršio redovan sud, osim i u meri u kojoj su se takvim greškama mogla povrediti prava i slobode koje su zaštićene Ustavom ili EKLJP-om. (vidi, u ovom kontekstu, između ostalog, slučajeve Suda [KI96/21](#), podnosilac zahteva *Xhelal Zherka*, Rešenje o neprihvatljivosti od 23. septembra 2021. godine, stav 49; [KI145/20](#), podnosilac zahteva *Hafize Gashi*, Rešenje o neprihvatljivosti od 22 april 2021. godine, stav 33; [KI179/18](#), podnosilac zahteva *Belgjyzar Latifi*, Rešenje o neprihvatljivosti od 23. jula 2020. godine, stav 68; [KI49/19](#), podnosilac zahteva *Akcionarsko Društvo Limak Kosovo International Airport S.H.A., “Adem Jashari”*, Rešenje od 31. oktobra 2019. godine, stav 47; [KI56/17](#), podnosilac zahteva *Lumturije Murtezaj*, Rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35; i [KI154/17](#) i [KI05/18](#), podnosilac zahteva , *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću “Barbas”*, Rešenje o neprihvatljivosti od 12. avgusta 2019. godine, stav 60).
54. Sud je takođe dosledno ponavljao da nije njegova dužnost da ponovo pregledava zaključke redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem ili primenom materijalnog

prava i sam ne može da oceni činjenice koje su dovele do toga da redovni sud donese jednu umesto druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud „četvrtog stepena“, što bi imalo za rezultat prekoračenje granica postavljenih u njegovoj nadležnosti (vidi, s tim u vezi, slučaj ESLJP-a, *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21.januara 1999. godine, stav 28 kao i reference korišćene tu; i vidi, takođe slučajeve suda KI145/20, citirano iznad, stav 34; KI49/19, citirano iznad, stav 48; i KI154/17 i KI05/18, citirano iznad, stav 61).

55. Sud, ipak, naglašava da sudska praksa ESLJP-a i Suda takođe utvrđuju i okolnosti pod kojima treba napraviti izuzetke od ovog stava. Kao što je napred navedeno, dok redovni sudovi imaju primarni zadatak da reše probleme oko tumačenja primenljivog zakona, uloga Suda je da se uveri ili proveri da efekti ovog tumačenja budu kompatibilni sa Ustavom i EKLJP (vidi predmet ESLJP-a *Miragall Escolano i drugi protiv Španije*, presuda od 25. maja 2000. godine, stavovi 33-39; i vidi, takođe, slučaj Suda KI154/17 i KI05/18, citiran u tekstu iznad, stav 63). U principu, takav izuzetak je povezan sa slučajevima za koje se ispostavilo da su očigledno proizvoljni, uključujući one u kojima je sud „primenio zakon na očigledno pogrešan način“ u konkretnom predmetu i koji je mogao rezultirati „proizvoljnim“ ili „očigledno nerazumnim“ zaključcima za dotičnog podnosioca zahteva.
56. Shodno tome Sud sagledavajući navode podnosioca zahteva u kontekstu pogrešne primene zakonskih odredbe „iz člana 33. Zakona o upravnom postupku, kao i iz člana 389.-393. Zakona o parničnom postupku“, u postupku odlučivanja po njegovoj žalbi od strane Apelacionog suda, odnosno o zahtevu za vanrednim preispitivanjem odluke od strane Vrhovnog suda, nalazi, da je shodno rešenju Osnovnog suda, podnosilac zahteva imao zakonski rok od 8 dana da „otkloni nedostatke u tužbe“, a što je u potpunosti u skladu sa članom 33 ZUS, jer je očigledno da je mišljenje Osnovnog suda u postupku procene ispunjenosti propisanih proceduralnog uslova podnete tužbe, zaključio da tužba i tužbeni predlog kao takavi nisu ispunjavali sve kriterijume iz člana 30 ZUS, te da ona kao takva nije mogla biti razmatrana u suštinskom smislu.
57. Sud iz sudskog postupka koji je podnosilac zahteva pokrenuo nalazi, da je Osnovni sud shodno člansu 33 stavu 2 ZUS, u svom rešenju dao mogućnost podnosiocu zahteva da u zakonom propisanom roku od 8 dana otkloni nedostatke iz svoje tužbe kao i iz tužbenog predloga, uz „[...] upozorenje, da će, ukoliko ne postupi po ovom rešenju tužbu odbiti u smislu odredbe član 33.2 ZUS“.
58. Dakle više je nego očigledno da je podnosilac zahteva imao izričit rok od 8 dana koji je propisan odredbama ZUS u kome je on morao da preduzme određene proceduralne radnje u cilju otklanjanja nedostataka u tužbi i tužbenom predlogu koje je Osnovni sud evidentirao u svome rešenju. Imajući u vidu da je rešenje Osnovnog suda podnosilac zahteva primio 27.juna 2020.godine, proizilazi da se rok od 8 dana za dopunu tužbe i tužbenog predloga završavao 5.jula 2020 godine.
59. Sud mora da navede da je propisani rok od 8 dana iz rešenja Osnovnog suda prekluzivne prirode, te da je podnosilac zahteva u tom roku mora da preduzme određene procesne radnje kako bi Osnovni sud u daljem toku postupka mogao da odlučuje o njegovoj tužbi i tužbenom predlogu. Takođe sud napominje da je rok propisan članom 33 stavom 2 ZUS, prokluzivne prirode na koji Sud *ex officio* vodi računa, i da posle njegovog isteka stranka gubi ono našta ona polaže pravo. Upravo propuštanje roka od strane podnosioca zahteva da preduzme određene porceduralne radnje je, shodno rešenju Osnovnog suda vodilo i zaključku da se njegov tužbeni zahtev i predlog za dopunu odbace kao zahtevi podneti van zakonskog roka.

60. Ta činjenica, kako Sud primećuje je doprinela da podnosilac zahteva podnese žalbu Apelacionom sudu upravo navodeći iste povrede članova zakona koje on navodi i u zahtevu pred ovim sudom. Konkretnije podnosilac je pred Apelacionim sudom tvrdio da je Osnovni sud načinio „*Povrede odredaba iz člana 30. i 33. Zakona o upravnim sporovima, člana 182. stav 1, člana 182.2. (n) člana 183 stav 1 i 184 ZPP.*“
61. U prilog tome, Sud nalazi da je Apelacioni sud u svom rešenju na detaljan način sagledalo sve žalbene navode podnosioca zahteva, pri čemu je i zaključio da podnosilac zahteva ne samo da po preporuci Osnovog suda „*nije precizirao tužbu/tužbeni zahtev*“ u propisanom roku, on nije ni „*podneo zahtev za odlaganje izvršenja konačnog upravnog akta, već je tužbom tražio odlaganje izvršenja odluke*“, pri tome ocenjujući da predlog tužioca po svojoj sadržini nije zasnovan na zakonskim odredbama člana 22. Zakona o upravnim sporovima, koji reguliše način podnošenja zahteva za odlaganje pravnosnažne odluke organa uprave do odlučivanja u meritumu po tužbi.
62. Suda dalje nalazi da je podnosilac zahtev Vrhovnom sudu podneo zahteva za vanrednim preispitivanjem sudske odluke Apelacionog suda, pri tome takođe smatrajući da je Apelacioni sud pogrešno primenio „*članove 30. i 33. Zakona o upravnim sporovima, kao i povrede članova 182, stav 1 i 2 tačka (n) Zakona o parničnom postupku i pogrešnu primenu materijalnog prava iz člana 184 Zakona o parničnom postupku*“.
63. U prilog žalbenim navodima podnosioca zahteva, Sud nalazi da je Vrhovni sud dao detaljne odgovore zašto je njegov zahteva za vanrednim preispitivanjem odluke neosnovan, pri tome navodeći sledeće argumente, u odnosu na pogrešnu primenu članova 30 i 33 ZUP, Vrhovni sud, [...] *nakon razmatranja zahteva tužioca za vanredno preispitivanje sudske odluke i drugih dokaza u spisima predmeta, nalazi da su niže stepeni sudovi su pravilno odlučili da odbiju tužbeni zahtev tužioca*, rešenjem Osnovnog suda podnosilac je upozoren da tužbu-predlog moram dostaviti sudu u roku od osam (8) dana od dana prijema iste i sa pravnim posledicama u slučaju ne postupanja po odluci suda.
64. Dakle sa ovakvim zaključkom Vrhovnog suda slaže se i ovaj Sud, jer je podnosilac zahteva znao, ili je trebao da zna, da će propuštanjem zakonom određenog roka sa sobom povući i određene pravne posledice. Posebno iz razloga što je efekat te posledice već bio naveden u rešenju Osnovnog suda u kome na jasan način stoji:
- „Upozorava se tužilja da će, ukoliko ne postupi po ovom rešenju ovog suda u roku iz tačke 1. ove odredbe, doneti rešenje kojim će odbiti tužbu u smislu odredbe član 33.2 Zakona o upravnom sporovima.“*
65. Sud takođe ne može a da ne primeti da je Vrhovni sud takođe sagledao navode podnosioca zahteva i o pogrešnom tumačenju i članova 182 stav 1 i 2 tačka (n) i 184 ZPP, pri tome nalazeći da su ti navodi podnosioca zahteva neosnovani „*i da se isti ne zasnivaju na stabilnim i relevantnim činjenicama na pravnom osnovu, jer niži sudovi su u potpunosti i pravično utvrdili činjenično stanje i primenili odredbe materijalnog prava*“.
66. Shodno tome, Sud, na osnovu svega prethodno izloženog, smatra da je podnosilac zahteva jednostavno nezadovoljan rezultatom postupka pred redovnim sudovima, međutim, njegovo nezadovoljstvo samo po sebi ne može da pokrene argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagarantovanih Ustavom (vidi predmet ESLJP-a [Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske, predstavka br. 5503/02](#), presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).

67. Stoga, Sud smatra da podnosilac zahteva ne dokazuje i ne potkrepljuje u dovoljnoj meri svoju tvrdnju da su redovni sudovi možda na pogrešan način primenili navedene odredbe ZUP kao i ZPP, te se stoga njegove tvrdnje o pogrešnom tumačenju i primeni važećeg zakona kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju „četrtoog stepena” i kao takvi odražavaju zahteve na nivou „zakonitosti” i nisu argumentovani na nivou „ustavnosti”. Samim tim, isti su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kako je to i propisano u stavu (2) pravila 34 Poslovnika o Radu.

Navodi o povredi člana 32 Ustava u vezi sa članom 13 EKLJP

68. Što se tiče navoda o povredi člana 32 Ustava u vezi sa članom 13 EKLJP, Sud nalazi da podnosilac zahteva navedenu povredu obrazlaže tvrdnjom da „Stranke u postupku imaju pravo da iznesu primedbe koje smatraju bitnim za predmet“, te da je ESLJP je u svojoj jurisprudenciji izgradio standarde i definicije ovog pojma, “[...] gde je podvukao da je pravni lek efikasan samo ako je dostupan i meritoran, dok je u predmetima *El-Masri protiv Republike Severna Makedonija* i *Kudla protiv Poljske*, ovaj sud je to naglasio delotvornost pravnog leka mora biti primenljiva i u praksi i u pravnoj regulativi.“
69. U prilog tome, Sud navodi da je tvrdnja podnosioca zahteva da je ESLJP, u svojoj praksi definisao principe i načela prava na delotvorno pravno sredstvo iz člana 13 ESLJP, osnovana. Šta više, Sud ponavlja da je i Ustavni Sud na osnovu sudske prakse ESLJP-a naglasio da član 32. Ustava, u vezi sa članom 13. EKLJP-a, garantuje pristup pravnim sredstvima za adresiranje navoda za povredu prava i sloboda, u bilo kom obliku koje su se mogle desiti (vidi slučajeve suda, [KI86/18](#), sa podnositeljkom zahteva *Slavicom Đorđević*, presuda od 3. februara 2021. godine, stavovi 124-125; vidi slučajeve ESLJP-a, [Boyle i Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 9659/82, 9658 /82, presuda od 27. aprila 1988. godine, stav 52).
70. Sud takođe podseća da član 32. [Pravo na pravno sredstvo] Ustava, u vezi sa članom 13. EKLJP-a garantuje pravo na korišćenje pravnog sredstva protiv sudskih i upravnih odluka koje krše zagarantovana prava na zakonom utvrđen način; (i) pravo na efektivna pravna sredstva, ako se utvrdi da je neko pravo povređeno; i (ii) pravo na delotvorni pravni lek ako je povređeno pravo zagarantovano Ustavom i EKLJP-om, (vidi, na analogan način Slučaj ESLJP-a, *Boyle Rice protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 27. aprila 1998. godine, stav 52). U nastavku, Sud, pozivajući se na stav ESLJP-a, primećuje da je ovaj docnji istakao da član 13. mora biti „delotvoran“ kako u praksi tako i zakonom (vidi slučajeve ESLJP-a, *Ilhan protiv Turske*, presuda od 27. juna 2000. godine) i da „delotvornost pravnog leka“, u smislu člana 13. EKLJP-a, nije uslovljena garancijom povoljnog rešenja za podnosioca zahteva (vidi slučaj ESLJP-a, *Kudla protiv Poljske*, br. 30210/96, presuda od 26. oktobra 2000. godine, stav 157).
71. Upravo sagledavajući navode podnosioca zahteva u kontekstu načela i principa ESLJP, kao i svoje prakse primećuje, da je podnosilac zahteva u postupku zaštite svojih prava, odnosno u postupku osporavanja rešenja Osnovnog suda koristio pravna sredstva koja su upravo predviđena članovima 23 i 24 ZUP.
72. Konkretnije, navedena odredba člana 23 u stavu 2 ZUP, na jasan način propisuje da „Protiv odluke donesene u upravnom sporu može se izjaviti žalba nadležnom sudu drugostepenog organa za administrativna pitanja”.
73. Iz navedenog činjeničnog stanja i odluka sudova očigledno je da je podnosilac zahteva podneo žalbu Apelacionom sudu na rešenje Osnovnog suda, čime je i koristio zakonom propisano pravno sredstvo.

74. Dalje, Sud takođe nalazi da je podnosilac zahteva Vrhovnom sud podneo zahtev za vanrednim preispitivanjem sudske odluke, koje je kao pravno sredstvo propisano članom 24.stav 1 ZUP, ali koje je Vrhovni sud odbio pri tome nalazeći da je zahtev neosnovan.
75. Imajući to u vidu, Sud smatra da je podnosilac zahteva u postupku pred redovnim sudovima koristio sva zakonom propisana pravna sredstav u cilju ostvarivanja svojih prava, te da sama činjenica da njima nije dobio odluke kakve je očekivao, samo po sebi ne dovodi u pitanje njihovu ne efikasnost.
76. Shodno tome Sud ove navode podnosioca zahteva odbija kao navode kategorije (ii) navodi koje karakteriše “jasno ili očigledno odsustvo povrede”.
77. Dakle, zahtev podnosioca o povredi člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLjP, kao i navodi o povredi člana 32 Ustava u vezi sa članom 13 EKLjP, Sud nalazi kao očigledno neosnovani navodi na ustavnim osnovama, pa zahtev u celini proglašava neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 34 stav (2) Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 34 (2) Poslovnika, dana 11. septembra 2024. godine, jednoglasno,

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu danom objavljivanja u Službenom listu, u skladu sa stavom 5 člana 20 Zakona.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani